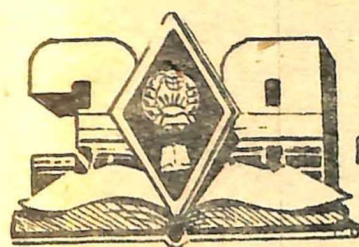

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання 8-й

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

№ 7 (250)

ПОНЕДІЛОК

9

БЕРЕЗНЯ

1964 року

Ціна 1 коп.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ДНІ В ІНСТИТУТІ

Виставка творів Лекції студентів ПРИСВЯЧЕНА ЮВІЛЕЄВІ

До 150-річчя з дня народження Т. Г. Шевченка працівниками бібліотеки інституту організована виставка творів поета, репродукцій його картин, а також літератури про життя і творчість Кобзаря. Вона складається з трьох розділів: 1) «Життя і творчість Т. Г. Шевченка», 2) «Шевченко йде по світу», 3) «Шевченко в літературі і мистецтві».

Для колег

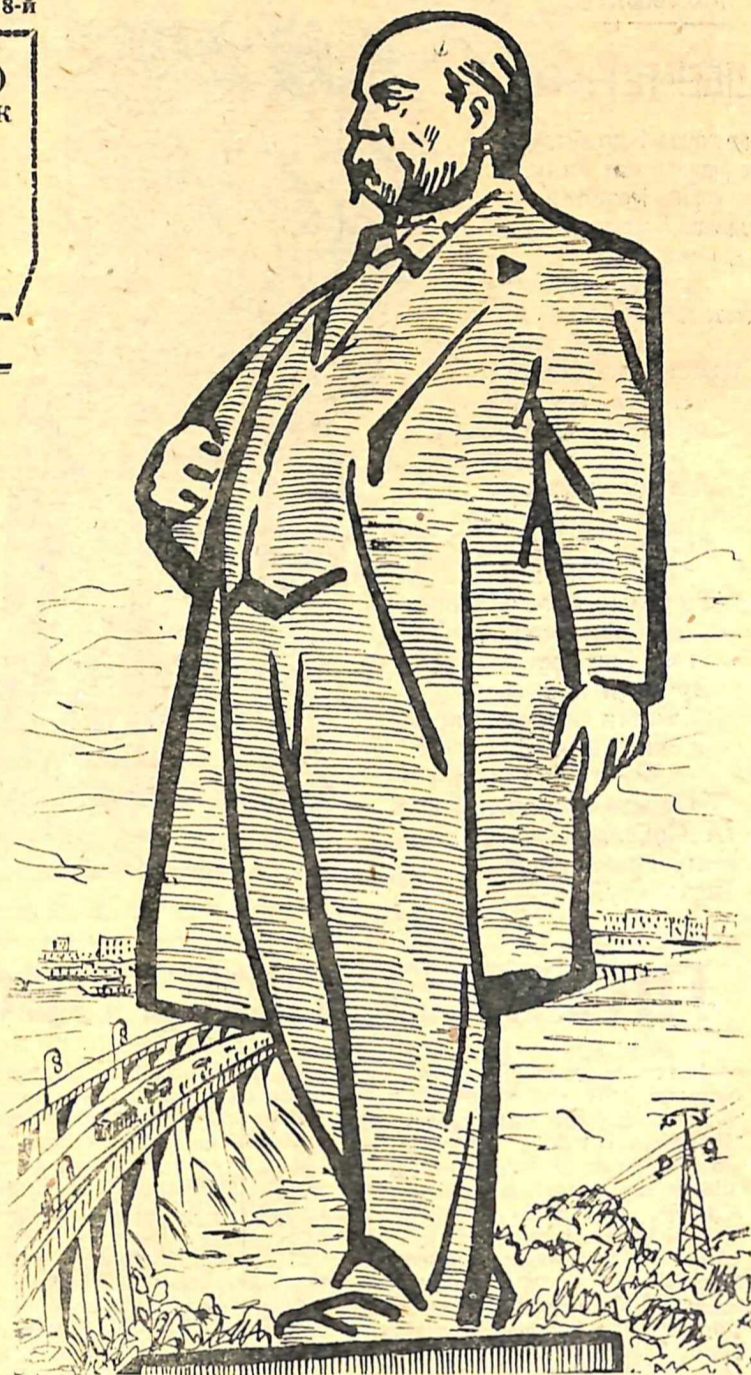
На свято 150-річчя з дня народження Т. Г. Шевченка до Бухарського педінституту виїхав доц. П. Хропко, член кафедри української літератури. Він виступить там з доповіддю на урочистому шевченківському вечорі, прочитає цикл лекцій про життя і творчість великого Кобзаря для студентів філологічного факультету. Він також вручить колегам братньої республіки пам'ятні подарунки: видання творів Т. Г. Шевченка, альбоми репродукцій його малюнків, літературу про поета, бюсти та шевченківські значки.

З березня група студентів, членів школи молодіжного лектора, виїздила у Васильківський район читати лекції про життя і творчість Т. Г. Шевченка. Група у складі 7 осіб прочитали 14 лекцій у сільських клубах, на фермах колгоспів, на підприємствах, у школі для учнів. Групу очолював член президії обласного відділення товариства «Знання» доц. Л. Карлов. Кожен із студентів прочитав по 2 лекції. Особливо сподобалися слухачам виступи Тетяни Салюк, Лариси Ятківської, Клавди Криворучко, Оксани Ковбасюк та Віри Скрипки.

Вікторина

8 березня в гуртожитку № 2 відбулася літературна вікторина з творів Т. Г. Шевченка. Студенти змагалися не тільки в знанні оригінальних творів поета, але й висловлювань про них, починаючи від часу життя Т. Г. Шевченка і до сьогодення. Переможцям вікторини були вручені нагороди.

6—7 березня в актовому залі інституту відбулася наукова конференція, присвячена 150-річчю з дня народження Т. Г. Шевченка. Вступним словом конференцію відкрив ректор інституту доцент М. Підтиченко. Потім з доповідями виступили: проф. П. Волинський («Боротьба Т. Г. Шевченка за нові шляхи розвитку української літератури»), проф. І. Пільгук («Традиції Т. Г. Шевченка в українській радянській літературі»), в. о. проф. С. Литвинов («Т. Г. Шевченко про освіту і виховання»), доц. Ф. Бугайко («Основні проблеми вивчення творчості Т. Г. Шевченка в середній школі»), доц. О. Ганич («Т. Г. Шевченко про дружбу народів»), доц. В. Крементуло («Т. Г. Шевченко в польській критиці»), доц. О. Кардаш («Т. Г. Шевченко і Чехословаччина»), проф. Ю. Кобилицький («Т. Г. Шевченко і І. Я. Франко»), доц. А. Деркач («Засоби урочистого стилю в творах Т. Г. Шевченка»), канд. мистецтвознавства О. Юсов («Т. Г. Шевченко і українська народна пісня»).

Він був сином мужика, і став володарем в царстві духа. Він був кріпаком, і став велетнем у царстві людської культури.

Він був самоуком, і вказав нові, світлі і вільні шляхи професорам і книжним ученим.

Десять літ він томився під вагою російської солдатської муштри, а для волі Росії зробив більше, ніж десять переможних армій.

Доля переслідувала його в житті скільки лиш могла, та вона не зуміла перетворити золота його душі у ржу, ані його любові до людей в ненависть і погорду, а віри в бога у зневіру і песимізм.

Доля не шкодувала йому страждань, але й не пожаліла втіх, що били із здорового джерела життя.

Найкращий і найцінніший скарб дала йому лише по смерті — невмирущу славу і всерозквітаючу радість, яку в мільйонів людських сердець все наново збуджуватимуть його твори.

Отаким був і є для нас, українців, Тарас Шевченко.

ІВАН ФРАНКО.

ЗВІТУЮТЬ ЧИТЦІ ІНСТИТУТУ

Закінчився другий тур конкурсу на краще виконання творів Т. Г. Шевченка. У ньому взяли участь 60 читців трьох факультетів, з яких немало виявилось обдарованими, людьми, що глибоко розуміють спадщину великого поета. Чудово виконала поему «Лілея» Валя Лебединець, яку ви бачите на фото. Порадували слухачів Н. Сидорова, яка читала уривки з поеми «Слепая», Н. Приймак («Причинна»), С. Грибанова («Утоплена»). Добре зарекомендували себе В. Трикоз і С. Мусатов.

Наші читці також брали участь в обласному конкурсі художньої самодіяльності профспілок. Призові місця там завоювали В. Лебединець, А. Цяцько, Н. Малько.

Зараз читці під керівництвом О. Коваленко готуються до міського огляду художньої самодіяльності вузів.

На фото: За вибором нового репертуару. «Лілею» читає В. Лебединець.

З СВЯТОМ ВАС!

ШАНОВНІ ТОВАРИШИ! ДОРОГІ НАШІ СТУДЕНТКИ, ВИКЛАДАЧІ, ПРАЦІВНИЦІ АДМІНТЕХПЕРСОНАЛУ!

У МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЖІНОК 8 БЕРЕЗНЯ СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО ВАС ІЗ СВЯТОМ, БАЖАЄМО НОВИХ І НОВИХ УСПІХІВ У ПРАЦІ І НАВЧАННІ, ДОБРОГО ЗДОРОВ'Я, ШАСТЯ! ХАЙ ВЕСНОЮ І СОНЦЕМ ВСТЕЛИТЬСЯ ЖИТТЄВА ДОРОГА КОЖНОЇ У ВАС, ХАЙ ДАРУЄ ВАМ МАЙБУТНЄ ТІЛЬКИ КВІТИ, ПОСМІШКИ, РАДОЩІ ТВОРЧОЇ ПРАЦІ В ІМ'Я КОМУНІСТИЧНОГО ЗАВТРА.

РЕКТОРАТ, ПАРТБЮРО, КОМІТЕТ ЛКСМУ,
ПРОФКОМ, МІСЦЕВКОМ.

ДЖО УОЛЛЕС

ШЕВЧЕНКО

Йому була Україна
Як рідна мати сину.
Так корінь і стеблина,
Хмарина і краплина
Є нероздільні
у естві однім.
Отак любов і ненависть,
і гнів
Пристрасним словом
величні.
Серця його незагасний
вогонь
Людам світитиме
вічно.
Палати зможе так
не кожен,
Та кожен з нас напевно
зможе —
Поет і не поет —
Зробити променем
життя короткий лет
І сяять правді
допоможе.
Переклав з англійської
П. Соколовський,
випускник нашого
інституту.

МОЯ ЧЕРКАЩИНА

Цвіте моя Черкащина
вродлива.
Хоч зблизька глянь,
Хоч позирай здала,
То всеодно, немов би
дивне диво,
Цвіте мій край,
цвіте моя земля,
Цвіте моя Черкащина
вродлива.
А гречкосій — тепер
найперша знать:
Врожай зростив —
і сам піднявся вище...
Минувши, а спробуй-но
впізнать
Вільшану, Лебедин
чи Городище?!
Не небу помолвившись,
а зорі,
Щоб з буднями
породичалась мрія,
Тут починали
шлях свій трударі —
І Смиренко
й Демченко Марія.

В. ЯКИМЕНКО.

СЛАВА ТАРАСОВІ

Муз. О. КУЧЕРА,

Слова В. ЧУХЛІБА

Весняний вітер крила розгортає,
У світлім небі — вранішня зоря.

Двічі:

То світить ясно над радянським краєм
Безсмертна слава Кобзаря.

І спів могутній над полями лине,
Сьогодні кожен у дуці поет.

Двічі:

І ланкова — весела Катерина —
На рушнику мережить твій портрет.

Щаслива матір зустрічає сина,
Він на заводі — краций сталевар.

Двічі:

І молодіє сонячно Україна,
У кожній хаті знають твій «Кобзар».

Степи й озера владно оживляєм,
Вишневим садом розквіта земля.

Двічі:

Весняний вітер крила розгортає,
У світлім небі — вранішня зоря.

ПІСНЯ З ПОЕТОВОГО КРАЮ

Шляхи-дороги... В одних вони короткі і нічим не-примітні, в інших — бринять мов струни, видзвонюють піснями життя, а часом, — гострі, як мечі. По тополиній дорозі, вулиці, яка носить ім'я Тараса, вийшов він з рідного села. З благословенням матері, яка стояла під тополею, — невеличка, жилава — і довго дивилася вслід синові. І з юнацькою піснею в душі, яка почала зароджуватись в голубі моринчанські світанки і темносні ночі, під шепіт верб над ставами, під гомін пшениць у полі.

Ці рядки записав Володимир Якименко у свій блокнот уже на будівництві Дніпродзержинської ГЕС. Життя великої будови заповнило його, і він не міг не писати про ритми праці, про друзів-товаришів. Різнорабні, бетоняр, перфораторник. Пам'ятає, як уперше взяв у руки перфоратор і ледве втримався на місці. Хлопці з бригади не могли тоді не розсміятися. Володя навіть трохи образився на них. Але підійшов бригадир Іван Глущенко, заспокоїв. А згодом вібратор слухняно співав у руках хлопця.

У школі його радо, неначе мати, зустріла вчителька Явдоха Петрівна. Саме їй завдячує юнак любов'ю до літератури, вона вчила його шанувати рідну мову. Всі свої знання, весь вогонь молодого серця віддає людям. Під час

Служба в армії, цілина, робота на трубному заводі, в редакції багатотиражної газети... І куди б не заводили його дороги життя, Володимир ніколи не забував про тополину вулицю рідного краю, про земляків-хліборобів, яких у навколишніх селах називають кобзарями. І тоді народжувалися теплі, щирі рядки:

Був я, друзі, на різних вокзалах,
Перебачив немало доріг...
За плечима лишалося все це,
На очах мерехтіло бігом.
Та у Моринці кликало серце,
У коліску дитинства мого.

Приїжджаючи в село, він насамперед ішов до школи, що стоїть на пагорбку, потопавши в зелені. По дорозі зупинявся біля місця, яке було для нього, як і для всіх моринчан, священним, де завжди хлопця охоплювало хвилювання. Тут колись стояла хатинка, в якій народився Тарас. Звідсіля малими босми ногами подирав він у світ. Через багато років прилетіла в рідний край його пісня. Колись у дитинстві співала її Володі мама. У їхній хаті на столі завжди лежав «Кобзар». Слово Шевченкове стало для Володі близьким і дорогим назавжди. І, мабуть, найбільше віршів присвятив він своєму безсмертному землякові.

останньої зустрічі він прочитав учительці свої вірші і не впізнала вона колишнього малого школяра. Сльози радості з'явилися на її очах.

...Кожного ранку на бульварі Шевченка можна зустріти високого міцного юнака, в сірому піджаку, з непокірним зубом, що вибивається з-під кепки. Він швидко крокує тополиним бульваром і заходить у двері великого світлого будинку. Володимир Якименко вчиться на II курсі українського відділу нашого інституту. А через кілька років він знову рушить у дорогу, щоб віддавати, як і його вчителька, людям знання. І з ним завжди буде пісня, яка зародилася в Шевченковому краю, і мужніла на дорогах життя.

В. ЧОРНОУС.

МИ — СУСІДИ МОРИНЧАН

Наше село називається Почапинці. Воно розташовано за 3 кілометри від Моринців. Між ними проліг великий ліс — густий, красивий, ми туди дітьми завжди за опеньками ходили.

були руїни — наслідок перебування тут фашистів. Проте навколо був весняним цвітом вишневий садок. Запам'ятався також неглибокий яр, чисте-чисте джерельце, що несло свою воду у ставок.

Ніколи мені не забути відвідання наших Почапинців хору з Моринського клубу, де на той час диригентом працювала віддана цій справі людина. Приїдуть вони до нас, виступлять у сільському клубі, а потім, вже після концерту, на вигоні разом з селянами зберуться і співають «Думи мої, думи мої» і інші пісні на слова Шевченка. З тих років у мене проснулася невимовна любов до рідної пісні. Може й тому я після закінчення школи вступила до культосвітнього технікуму, а закінчивши його, знову повернулася додому.

Вперше мені довелося бути на батьківщині великого Кобзаря, коли вчилася в 2 класі. Ми тоді екскурсію туди робили. Саме тоді закінчилася війна. Пам'ятаю, що від хати, в якій народився поет,

Люблю я своє рідне село. Однаково рідними і близькими є для мене і Моринці, з якого пішов у безсмертя геніальний поет українського народу. Я пишаюся тим, що можу називати себе землячкою великого Кобзаря.

В. ЗАГОРОДНЯ.

Земля, яку сходить Тарас малими босми ногами...

